

<p>Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA</p>	<p>ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA</p>	<p>Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuidor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA</p>
<p>COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA</p>	<p><i>l'Antic Molí Restaurant</i> OOO Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)</p>	<p>Mobles ARNAU Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA</p>
<p>R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>JMS ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org</p>	<p>FINQUES 10 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA</p>
<p>Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ, BONA CARN! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@erosmas.com</p>	<p>Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA</p>	<p>RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tel. 977 72 02 09 - 977 57 30 16</p>
<p>SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA</p>	<p>GA SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>
<p>BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA</p>	<p>Col·laboració</p>	<p>Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA</p>

Grup de petits tabaleters que prometen molt

GENER-FEBRER 2008

Preu: 1 €

NÚM. 154

Festivitat de Sant Antoni

ÍNDEX

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-4
- 2008, un any bixest (o bissextil)	5
- Jocs de sempre	6
- XXXVI Concurs Literari Sant Jordi	7-11
- Novetats filatèliques	12-13
- Bases XXXVII Concurs Literari Sant Jordi	14
- Gastronomia	} 15
- Racó poètic	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomás

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIVU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gráficas
montsia

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)
e-mail: graf.montsia@terra.es

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

Editorial

Arriba la primavera i amb ella un calendari intens d'activitats. Com ja és tradicional amb motiu de la Diada de Sant Jordi desde fa molts anys, el CCR posa una paradeta típica a la Plaça de l'Església per vendre llibres i roses.

El proper 5 d'abril també assistirem a l'Assemblea General Ordinària que tindrà lloc al Museu d'Història de Catalunya.

El primer cap de setmana d'aquest mes d'abril i coincidint en les Jornades de Teatre de l'Ametlla de Mar, estrenarem una obra que porta per títol "*L'estudiant ros*", escrita per Santos Antolí. Esperem que tingui molt d'èxit ja que tots els que d'una manera o un altra hi participem hi hem posat molt d'interès i il·lusió.

Per acabar, recordem a tots els socis i simpatitzants que estem oberts a qualsevol tipus de suggeriment que ens puguin fer arribar per a la celebració de la Diada del Soci.

Salut!

JUANJO SANS
Director CCR

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIVU

FESTIVATAT DE SANT ANTONI

El passat dia 13 de gener, vàrem celebrar la festivatat de Sant Antoni com cada any. Tal com mana la tradició es va dir la Missa presidida per la imatge del patró dels animalets domèstics. En acabar la Missa va tenir lloc la processó amb gran assistència de públic portant els seus gossos, gats, conillets, tortugues, peixets, etc., i el repartiment de les "coquetes" que, com sempre, estaven boníssimes. Enguany eren de la Pastisseria Raga.

Els grallers d'Ulldecona van amenitzar la festa acompanyant-nos amb la seva música durant la processó. I, com cada any, vam comptar amb la col·laboració de Joan Miquel Subirats qui ens va acompanyar amb la seva música durant la benedicció.

BOTIGUES AL CARRER

Els "capgrossos" del Centre Cultural van sortir al carrer el dia 10 de febrer per animar la gent a participar en la jornada de "Les botigues al carrer". Els grallers els van acompanyar amb la seva música i tots junts van donar un ambient molt festiu al poble.

Els joves que hi van col·laborar amb les "botigues al carrer" del pasat mes de febrer

Preparats per a sortir a la desfilada

Els petits en plena actuació

GRUP DE TEATRE

El grup de teatre de la nostra entitat està preparant, sota la direcció de Pere Sans, l'obra titulada "L'estudiant ros" una comèdia que s'estrenarà el proper dia 5 d'abril a L'Ametlla de Mar. Aquesta obra està traduïda al castellà i porta el títol "¡Ay ladrón, cómo te quiero!"

CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

Ja està convocada la propera edició d'aquest concurs que celebrem cada any. En podeu consultar les bases en les pàgines d'aquest número.

2008, UN ANY BIXEST (O BISSEXTIL)

El terme "calendari" ve del llatí com la majoria del vocabulari català. Els Romans no comptaven els dies del mes partint del número 1. Només tenien dues dates que preniën com a referència: les Kalendes i els Idus, el dia 1 i el dia 15 de cada mes respectivament. Així, el dia 1 de març eren les kalendae Martiae; i el dia 15 de març, els idus. El dia 2 de març seria, traduït literalment, «atorze dies abans dels idus de març»; i a partir del dia 15 de cada mes comptaven els dies que faltaven per les kalendes del mes següent: el dia 31 de març era, doncs, "el dia abans de les kalendes d'abril". D'aquest petit embolic ve la paraula "calendari".

Enguany el mes de febrer ha tingut 29 dies, però fins al 2012 això no tornarà a passar.

L'any bixest sempre ens resulta curiós perquè és diferent: té 366 dies, un més que els altres. I sempre pensem en els xiquets que naixen el dia 29 de febrer. ¿Com celebren el seu aniversari?

Per què és va decidir organitzar així el calendari? Com es va arribar a l'organització actual?

Als principis de la història de Roma, el seu fundador, Ròmul, sembla que va dividir l'any en deu mesos:

· Martius, en honor de Mart, pare dels bessons Ròmul i Rem, déu de la guerra i protector de Roma.

· Aprilis, dedicat a la deessa Venus, que en etrusc es deia Apru.

· Maius, dedicat a la deessa Maia, encarregada dels vegetals. Una altra opinió diu que és el mes assignat als avantpassats, (maiores)

· Iunius, consagrat a la deessa Iuno, esposa de Zeus.

Els mesos següents tenien el seu nom d'acord amb la posició que ocupaven en l'ordre de l'any:

Quintilis, Sextilis, September, October, November i December.

Amb aquesta distribució quedava l'any amb 304 dies. Però les estacions queien en dates diferents cada any i s'havia d'arreglar. Per això es van afegir l'onzè, Ianuarius, en honor a Ianus, i el dotzè, Februarius, en honor al déu de les purificacions. Així els va quedar un any de 355 dies. Però el problema continuava sense resoldre's. Llavors, cada quatre anys, s'hi van incloure dos mesos anomenats mercedonis, que tenien 22 i 23 dies. Però aquesta solució tampoc acabava de solucionar el problema.

L'any 46 a C. Juli Cèsar va voler reformar definitivament el calendari i va fer cridar l'astrònom Sosígens, d'Alexandria, qui va establir l'any de 365 dies i sis hores, repartits de la següent manera:

·Februaius: 28 dies

·Aprilis, Iunius, Sextilis, October, December (mesos parells): 30 dies.

·Ianuarius, Martius, Maius, Quintilis, September, November (senars): 31 dies.

Les sis hores restants s'acumulaven i cada quatre anys s'afegia un dia més a Februarius, però no al final del mes, com fem ara, sinó que es repetia el dia 24, que en llatí es deia ante diem sextum Kalendas Martias. Com, d'aquesta manera, hi havia un altre dia 24, l'anomenaven ante diem bis sextum Kalendas Martias. D'aquí ens ha arribat el nom bixest o bissextil per designar l'any de 366 dies.

En morir Cèsar, Marc Antoni li va dedicar el mes Quintilis canviant-li el nom pel de Iulius. I anys després es va dedicar el mes Sextilis a August, canviant-li el nom i afegint-li un dia.

CARME ÀVILA

 Caixa Tarragona

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Jocs de sempre

CORRETGETA

(Del Calendari de "Caixa Rural de Vinaròs" de l'any 2006)

Es fan dos rogles de xiquets, un dins de l'altre, tots mirant cap al centre dels rogles. Hi ha dos xiquets que es queden fora. Dos xiquets s'han quedat fora dels rogles i quan comença el joc un porta una corretja a les mans i corre darrera de l'altre al voltant dels rogles, sempre en la mateixa direcció, intentant agafar-lo. Quan el que és perseguit es cansa de córrer, es col·loca dins del rogle davant d'una de les parelles. Llavors, quan ja en són tres de junts, el de darrere, que normalment no s'ho espera, ha de fugir ràpidament perquè el perseguidor amb la corretgeta comença a pegar-li. El perseguidor també pot deixar la corretja a un altre dissimuladament i seguir perseguint com si encara portés la corretja a les mans. Per això, quan els de fora del rogle roden, el perseguit no sospita que aviat rellevarà al perseguidor un altre xiquet que no està tan cansat.

AMELETA TORRADETA

MINGUET ITARTE, Mª Joana; Allà baix a l'era; Ed. CCR; Ulldecona, 1992

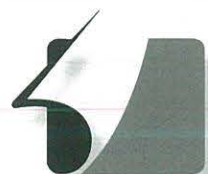
S'assenten tots los xiquets en redona amb les cames estirades, i es va cantant la cançó tocant un peu de cada xiquet. Al que li toca «guitarró»

ha d'amagar el peu. Lo xiquet que ja ha amagat los dos peus ja ha acabat de jugar. El joc continua amb els altres xiquets.

Ameleta torradeta
crosta d'ou vint-i nou
herba seca per al bou.
Lo bou i la vaca
mosteguen l'estaca lo pare vicari
s'ha trobat un relicari
de que sí, de que no
lo pare Vicent lo guitarró.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

XXXVI Concurs Literari Sant Jordi

A continuació publiquem el treball guanyador de la categoria D (més de 15 anys), titolat "L'estimat de la seva filla" de Montserrat Gil i Casals, de Campdevànol (Ripollès).

L'Assumpta rebusca per dins la bossa de mà; va molt carregada, ha de deixar el cabàs al terra per poder mirar millor. Mentre fa aquest gest s'adona que a la bústia hi ha alguna cosa. Ho troba estrany; abans, quan ha sortit la primera vegada, ja l'ha buidada. Hi havia dues cartes del banc, d'aquelles amb rebuts de pagaments cobrats pel compte. El carter no deu pas fer dues passades al dia pel mateix carrer, així que pensa que, segurament, algú la deu haver tirat a la bústia mentre tornava a ser a comprar. L'agafa i s'adona que no té remitent ni segell, i va dirigida a la seva filla Maria. La posa al cim de la fruita i puja les escales del bloc per arribar al seu pis. No tenen ascensor i viure en un tercer se li fa carregós, sobretot quan porta tant de pes. De bon matí ha anat a la carnisseria ja que avui, dijous, tenen la vedella acabada de matar i sempre resulta més tendra. El seu marit és una mica primmirat i no li agrada que li faci bola a la boca. Ara ve del mercat a carregar-se de fruita i verdura. Hauria d'haver agafat el carro de compra però li ha semblat que no faltava tanta cosa. Sempre li passa el mateix, va amb la idea de comprar dues coses i n'acaba comprant deu. Però és que ha trobat préssecs dels grocs, grossíssims, i amb molt bon aspecte; encara en té a casa, però ja se'ls anirà acabant ella i donarà aquests al Joan, el seu marit.

Arriba a casa i abans de res posa l'olla al foc. Mentrestant s'anirà escalfant. Endreça la compra. Agafa la carta que hi havia a la bústia per deixar-la a l'habitació de la Maria. Va rumiant de qui deu ser. El sobre és gruixut i no deixa veure res del que hi ha a dins, però pel tacte s'adona que hi deu haver una targeta, un paper gruixut o bé doblegat.

Torna a la cuina per trinxar la verdura i posar-la a coure, la talla més petita del compte perquè veu que és tard i potser no estaria prou cuita quan arribi el seu home. En Joan ve cansat i amb el temps just de menjar. L'Assumpta procura que no s'hagi d'esperar gens i així li quedi una estona per fer el cafè amb calma i fins i tot, fer un cop de cap de deu minuts.

Va donant voltes a la carta de la Maria. De qui pot ser? Propaganda de cursos o de vendes, segur que no. Prou que tenen cura de mostrar el seu producte per tots cantons. A més, el sobre és d'aquells cars, impensable per a les cases comercials. La veritat és que la mare de la Maria està sospitant que ha de ser... i si té un admirador secret? O potser ja té xicot. Com és que no li n'ha dit res? Bé, de moment va fent suposicions. Està clar que sembla una cosa íntima i que el fet de no posar-hi el remitent demostra un cert misteri o secretisme.

Va parant la taula mentre se li escapa un somriure per la boca. Prou que li agradaria que la seva filla tingués xicot! Ja és una noia crescuda i té edat casadora. Fa dos anys que ha acabat la carrera; és mestra. Com més esperi, més difícil se li farà trobar un home. Les seves amigues quasi totes festegen i les que no ho fan no són gens del gust de l'Assumpta: una, la troba una mica maniàtica, sempre carregada de mals; una altra troba que és molt gandula perquè canvia de feina cada dos per tres; una altra és molt descarada i sempre porta uns vestits que ho ensenyen tot, i provoca tots els homes... Però potser ara la Maria té algun noi embadalit que li fa posar seny i la posa al grup de les festejadores i futures casades. És ben cert que aquesta carta fa sospitar que alguna cosa s'hi cou.

Només li queda mitja hora de classe. Els nens estan cansats i nerviosos. És l'última hora de la tarda i vénen de fer assignatures feixugues. Han començat mitjanament bé, però ara estan d'allò més neguitosos. Fa uns quants dies que estan treballant diferents aspectes de la terra, la seva riquesa natural, els climes variats, les cultures, les ètnies... Ho han fet d'una manera superficial però que els ha fet adonar-se que hi ha una gran diversitat, amb un cert equilibri. Però ara hi ha uns quants nens saberuts que fan massa preguntes sobre el perquè de la pobresa, la fam... En definitiva, s'adonen que hi ha molta riquesa natural repartida pel planeta Terra, però que només serveix per a uns quants privilegiats. La Maria té el cap a punt d'explotar-li. Aquest matí ha tingut un daltabaix amb el seu pare i no li ve de gust aprofundir en temes tan difícils i complicats d'explicar com aquests. A més, s'adona que no en traurà res si s'encaparra a ensenyar un altre tros de la lliçó, així que decideix fer un petit recés i aprofitar per explicar un conte. Quan els ho diu, tots s'afanyen a tancar els llibres i quaderns per disposar-se a escoltar. La Maria és mestra; fa dos anys que fa classes i sap que voler implantar segons quins temes en el moment inadequat no serveix de res. Té mainada petita, tot just fan tercer de primària i mereixen algun respir. Se'ls va mirant i els demana ajut.

- A veure, avui explicarem un conte tots junts. Jo començaré i vosaltres continuareu; d'acord? Farem dos grans grups: de mitja classe cap a la dreta sereu una part del món on hi ha molta riquesa. El que acostumem a dir-ne primer món. Ho recordeu? i l'altra meitat sereu un lloc on hi ha molta pobresa, el que en diem Tercer Món. Esteu preparats?

Hi havia una noia que estava esperant un fill. Vivia en un país pobre, on la gent no tenia el

necessari per a viure. Continueu...

- **Aquella noia era més pobra que una rata.**
- Continua tu, Albert.
- En veure la rata, com que era una noia, va començar a cridar com una boja:
"Socors, socors! Ajudeu-me, ajudeu-me!".
- Albert, no escoltes -va interrompre la Maria-. Aquesta noia no va veure una rata, sinó que era pobra com una rata, vol dir que no tenia res de res.
- Ah!, però les nenes són unes figuetes que sempre criden quan veuen una rata... El meu pare ja ho diu: les dones, a la cuina amb davantal!
- Albert, no diguis aquestes coses! Les dones poden ser tan valentes com els homes. Continueu...
- **Passaven molta gana i moltes penúries. Aquesta noia no tenia família, s'havien mort a conseqüència de malalties que no van poder curar per manca de medicaments.**
- **Ella deambulava pels carrers sense tenir una llar on viure. Sobrevivia havent de mendicar per poder dur-se un tros de pa a la boca...**
- **S'acostava la nit, estava sola, tenia una mica de por. De cop va notar un dolor molt fort. Havia arribat l'hora del part!**
- **Va tenir una filla preciosa. Tenia la pell de color de xocolata. Els cabells arissats, amb uns ulls molt vius que semblava que ho volien agafar tot amb la mirada.**
- Una altra femella? Quin conte més avorrit! —va replicar l'Albert, però, davant la mirada seriosa de la professora, va callar.
- A veure, ara continueu el conte el grup del primer món — va dir la Maria.
- En el primer món... **Hi havia una parella que tenia molts i molts diners. Eren molt adinerats. Tenien dos cotxes, una casa molt gran i un apartament a la costa.**
- A casa també tenim dos cotxes i un apartament. Quasi tothom en té, no?
- Bé, creu-me que la majoria de gent del nostre planeta Terra no ho té. La igualtat al món, de moment, és irrisòria! Però va, seguiu amb el conte —va replicar la professora.
- **Eren grassos perquè tenien tant menjar que no sabien estar-se'n. Això sí, eren molt feliços si no fos per...**
- Si no fos... **perquè no podien tenir fills. Feia temps que ho volien. Fins i tot s'havien fet la inseminació artificial i no sé quantes coses més, però, res de res.**
- Ho deuria voler la dona, no? —va interrompre l'Albert—. Els homes no estan per tenir mainada; això és cosa de dones...
- Albert, fes el favor de no dir inconveniències —va tallar-lo la Maria.
- Però, si és veritat! Això de criar està fet per a les dones. Els homes tenen altres coses més importants a fer, a la vida.

- L'educació dels fills és una tasca que ha de compartir la parella. I, ara, fes el favor de deixar continuar la història.
- **S'avorrien i van decidir fer un viatge per tot el món...**
- **Si! Van començar a agafar avions, un a Barcelona, l'altre a París, l'altre a Roma, l'altre a Londres, l'altre a Berlín...**
- **Més lluny, més lluny... L'altre a New York, i al Canadà, i a la Xina, i a Austràlia, i al Pol Nord...**
- **I a Playa Bávaro, Cancún, el Carib...**
- I...
- Ja ens en fem una idea. A veure, ara continueu el conte el grup del Tercer Món —va dir la Maria.
- La nostra protagonista, la noia, **que acabava de tenir una filla, estava cansada, rendida de l'esforç i esgotada de totes les angoixes que portava al cor. Mirava el seu nadó amb els ulls humits, plens de llàgrimes a punt de vessar...**
- **Ella no el podia cuidar!**
- A mi no em mireu, que jo no la penso cuidar...
- va dir l'Albert, amb un to irònic però reconciliador.
- **Es va arregonjar en un arbre amb la mirada enlaire. Va adonar-se que una estrella travessava el cel d'una revolada. Que deu ser? Un estel fugaç?**
- **va preguntar-se. Però estava tan esgotada que va quedar-se ben adormida...**
- Ja ho sé: mentre dormia, es va morir...
- No, no, esborra-ho! **Mentre dormia, una estrella plena de foc i llum la va prendre als braços, la va omplir de pols màgica i se la va endur amb ella a dalt del cel convertida en una estrella.**
- De pols màgica? Ah, sí, ja ho sé! **És que era la nit de Sant Joan, una nit en què s'encenen moltes fogueres i les espurnes de foc puguen enlaire i arriben fins a les estrelles per convertir-se en pols màgica...**
- **Deu ser per això que tothom diu que aquesta nit passen coses sorprenents i plenes d'encanteri.**
- **Més que encanteri, hi ha bruixeria.** No és la nit de les bruixes?
- Totes les nits són de les bruixes! El món és ple de bruixes! -va dir rient l'Albert.
- I també hi ha bruixots —va replicar una companya de la classe— i tu en deus ser un!
- Va, pareu aquests comentaris i tornem-hi! -va dir la Maria, que intentava calmar aquestes petites picabaralles - Ara continueu el grup del primer món.
- **I, parlant d'estrelles... Tornem a la parella que viatjava pel món. En un dels seus viatges, enmig de la nit, una estrella va empènyer el seu avió molt fort, molt fort... fins que els va portar a un país pobre, on la gent no tenia el necessari per viure...**
- Això, això... **Van conèixer una nena preciosa.** Com ho heu dit, abans? Ah, sí! Ja ho recordo: **una nena amb la pell de color de xocolata, els cabells arissats, amb uns ulls molt vius que semblava que ho volien agafar tot amb la mirada...**

- **La van agafar.**
- No, home, no! **La van adoptar.**
- Continueu el grup del Tercer Món —Va dir la Maria.
- **Sí! I havien de posar-li un nom...**
- **Van començar a rumiar possibilitats: Oriol, Núria, Marc, Jordi, Sergi, Sara, Pere, Albert, Judit, Maria, Carla...**
- No cal que diguis tots els noms dels nens i nenes de la classe! Continua! — va tallar la Maria.
- **Finalment, van trobar el nom adequat. Li van posar Estel en honor de l'estrella que havien vist brillar durant el seu viatge i que els havia conduït a trobar la seva filla adoptiva.**
- El grup del primer món — va dir la Maria.
- **Van portar-la a casa seva.**
- **I així va ser com l'Estel va créixer plena de l'amor dels seus nous pares.**
- **I també va poder tenir una habitació preciosa, un món de menjar, un pilot de vestits nous i sabates. I, sobretot, moltíssimes joguines: el castell de la Barbie, la col·lecció de legos, un MP4, una televisió per a ella sola, una bicicleta...**
- D'acord, ho hem entès, però hem de valorar el que ha dit en Sergi: Va créixer plena de l'amor dels seus nous pares".
- Bé!, ho donem per acabat. Enhorabona! Ha sortit una història preciosa. Em deixeu posar-hi un punt final? —va dir la Maria.- **Curiosament, l'Estel sempre ha sigut una enamorada de la nit. Sempre queda embadalida mirant el cel estrellat.**
- **S'adona que n'hi ha una que té més claror i que sembla que la vigila. És la seva estrella! I és que la seva mare la vetlla des de dalt el cel.**
- Senyoreta, jo també tinc una estrella?
- I la Maria li contesta, de tot cor:
- Sí! Tots en tenim una. I, sabeu una cosa? La nostra estrella ens llança pols màgica per ajudar-nos a tirar endavant i ser feliços aquí, a la Terra.
- La nit de Sant Joan? — demana l'Albert, que, finalment, s'ha concentrat en la història.
- La nit de Sant Joan i totes les nits de l'any - respon la Maria.
- L'Assumpta és una dona feineria. S'ha passat la tarda fent ganxet, està fent unes cortines per al balcó de l'habitació. Fan una sanefa amb roses de diferents mides. Li està quedant molt bonica, però és molt entretinguda i no s'hi val a badar, ha d'anar amb molta cura a no descomptar-se i seguir els punts com li marca el dibuix que té de mostra. De tant en tant, rumia de qui pot ser el sobre dirigit a la seva filla. Un noi la festeja. Potser és casat? I si té fills? Vés a saber què en deu pensar ella, la Maria...? Potser és algú de la feina. Últimament hi passa moltes més hores del compte... Com es deu dir? Tant se val! Sigui com sigui, ho haurà d'acceptar: És l'estimat de la seva filla! Enmig d'aquests pensaments s'adona que ja és l'hora de fer el sopar.
- Mentre es posa a la cuina per començar a prepa-

rar l'últim àpat del dia, arriba la Maria. Se la veu cansada. Saluda de forma ràpida i se'n va a la seva habitació a treure's la roba i canviar-se. Li agrada posar-se còmoda quan arriba a casa. La roba que porta la deixa al cubell de roba bruta. Sempre té la sensació que fa olor d'escola; els nens fan una olor especial que se li impregna a tot el cos. Deixa la bossa de mà a la cadira i s'adona que hi ha un sobre que va dirigit a ella. Se'l mira, el gira i veu que no hi ha remitent. L'obre i en llegeix el contingut. Queda parada i sorpresa. S'asseu i es queda pensativa. Torna a llegir-ho. Llavors fa una ganyota estranya i es mira en un petit mirall que té penjat a la paret. Hi veu una noia jove, potser bonica, amb un posat estrambòtic i els ulls... els ulls un xic tristos... S'està així una estona fins que decideix anar-se a dutxar.

Tan bon punt surt de la dutxa es posa a rebuçar pels calaixos del moble. Sap que hi és, però no recorda on ho va posar. Cerca fins que... ja ho té! Ha trobat un bloc per estrenar de paper de carta, d'aquell bonic, de color crema amb unes aigües torrades i amb una sanefa molt elegant. En desenganxa un full i el posa al cim de l'escriptori. Llavors agafa el pot on hi guarda bolígrafs i en tria un, el que té la punta que escriu millor. Quan està a punt de començar a escriure sent la mare que la crida per anar a sopar. Deixa el bolígraf i se'n va a la cuina.

L'Assumpta ja té el sopar fet. Una amanida completa, d'aquelles que hi ha de tot, unes patates rosses amb l'om arrebossat. Al vespre és l'hora que s'open plegats tota la família, però avui el fill ha trucat que vindrà tard, té feina endarrerida. Mentre mengen la Maria explica que a la classe s'han inventat un conte preciós que tracta de l'adopció. Normalment, la Maria és l'ànima del sopar, però avui un cop ha explicat aquesta anècdota no té més xerrameca. Van sopant entre llargs silencis. L'Assumpta l'observa. A hores d'ara ja deu haver llegit la carta i no ha comentat res. És ben clar que en passa alguna. La Maria té el cap en algun altre lloc i la seva mare va fent cabdells a dins del seu.

En Joan està neguitós; vol enllestir de pressa el sopar. Avui fan partit i no es vol perdre el començament. El seu equip favorit ha de remuntar un empat. Serà un vespre emocionant. La seva dona no acaba mai d'arrebossar el tall; a ell li agrada rosset, però avui tant li fa. Que s'espavili!

Tothom ha acabat de sopar però, com si fossin fonedissos, no queda ningú a la cuina, això sí, han deixat l'empremta: uns plats bruts, els coberts, els gots, engrunes escampades, rosecs de pa, les ampolles del beure... L'Assumpta sap que el seu home ha anat de pressa al menjador a mirar la televisió; avui hi ha partit, encara que, tant se val, si no n'hi hagués faria el mateix: miraria qualsevol cosa que projectés la pantalla. I la Maria, on deu haver anat, tant de pressa?

Mentre sopaven ha mig escoltat una trucada que

ha rebut la Maria. L'aparell és al menjador i des de la cuina l'Assumpta ha pogut copsar algunes frases: *Quant de temps... Que has vingut a casa aquest matí i no hi has trobat ningú?... Tinc moltes ganes de veure't... D'aquí a dues hores...*

El que es pensava! Al sobre no hi havia remitent perquè l'han portat personalment, i com que no hi havia ningú, l'han ficat a la bústia. Qui deu ser? Pel que sembla és algú conegut i... deu ser algú de quan estudiaven junts. Ja sol passar: al cap del temps s'adonen que tenen moltes coses en comú i llavors... Tot semblen pistes que la porten a pensar que la seva filla té algun estimat...

La Maria en porta una de cap. D'ençà que ha llegit el contingut del sobre que li cou un neguit a dins. No té costum de fer cartes, però avui en farà una, una de molt important. S'asseu davant del bonic paper de carta, pren el bolígraf i, sense espera, comença a escriure...

Les lletres s'empaiten les unes a les altres, formen paraules, frases... Tot agafa sentit. La Maria escriu de pressa, hi està avesada. Com si ho tingués molt rumiat va plasmant un seguit de sentiments. Està tan concentrada que tot el que l'envolta es fa invisible. No escolta el soroll de plats de la cuina, ni la televisió a tot volum del menjador, ni tan sols els crits futbolers del seu pare... Està abocant un món d'inseguretats, de dubtes, dil·lusions... Se li barreja ràbia i placidesa.

Finalment, ho dona per acabat. Fa la seva firma, lentament, com si fes un gest de vital importància. Llavors, després d'un llarg sospir es torna a mirar al mirall. Somriu i s'adona que s'hi reflecteix una noia bonica amb els ulls plens d'esperança.

S'aixeca amb un moviment ràpid i se'n va cap a la porta de sortida. Ha de marxar, necessita sortir una estona. Vol que l'aire de la nit l'ompli, que el reflex de la llum de la lluna dels enamorats la cobreixi plenament. Té una cita, no hi pot faltar...

L'Assumpta ha demanat a la seva filla on va, però, com quasi sempre, ha obtingut una resposta minsa i gens explícita: *A fer un vol, mare*. Tot i així, li ha semblat observar que la Maria tenia la cara relaxada, alegre. No pot deixar de fer treballar el cap, el té a can Rumia: *Aquesta meva filla deu estar ben enamorada...! Ja és hora! Tot arriba en aquesta vida! I, per cert, què s'ha posat per abrigar?* Se'n va a la seva habitació, obre l'armari on hi desca les jaquetes i veu que hi falta la nova, la de pell de color marró, que tot just fa dos dies que la va comprar. Llavors mira el cim del seu escriptori i s'adona que hi ha una carta. Deu ser la que ha rebut avui? S'hi acosta. No, no ho és, està escrita amb la lletra de la seva filla. L'ha escrit la Maria. Comença amb la paraula "estimat". Ara ho veu clar, les seves suposicions eren certes, la seva filla està enamorada: té un estimat. Sense parar-se a pensar res més, es posa a llegir les paraules que hi ha escrites en aquell paper...

Estimat, No et sorprenguis perquè he decidit escriure't. M'ha vingut així, de cop, com un espant. El que et diré segurament és cosa poc rumiada, però... jo sóc així, a vegades tinc un acudit i engalto les coses pel dret, sense pensar-m'ho gaire. Potser un altre dia, sí, un dia en què pugui escriure el teu nom amb cognoms i adreça.. - Però, ai! Llavors, si m'afanyo a sospesar molt les coses que et vull dir, qui sap si perdran un trosset de veritat? Qui sap si amagaré mots que em couen a dins i, per por de ferir-te, no seré capaç de dir-te...? Saps què et dic?, val més que parli amb franquesa; sí, home, sí, sense embuts; fet i fumut no hi tinc res a perdre.

No sé gaire per on començar. Sempre em passa el mateix. Una mica cagadubtes, si que ho sóc! És perquè sóc una dona? Però, què dic? No!, no vull dir res d'això. Semblo el petit Albert de la meva classe. Ho esborro, i tornem-hi.

Aquest matí el pare, només llevar-se, m'ha escridassat de valent. Potser pensaràs que té mal despertar, però jo m'atreviria a dir que... que té mala llei! Sóc massa directa? Sí, ja te n'aniràs adonant. De fet, em sembla que sóc una mica dura, sí, potser molt; al capdavall, al pare el van educar així, amb prepotència i menyspreu envers el sexe femení. És clar que la seva mentalitat masculista l'obliga a fer-nos retrets constantment. Quan dic "fer-nos", em refereixo a la meva mare i a mi que el meu germà és un punt i a part. El pare, pobre, i dic pobre perquè li manca enteniment per veure les coses diferentment, acostuma a renegar i a cridar per detalls tan senzills com: no tenir la camisa planxada, no trobar la guia de telèfons, adonar-se que s'ha acabat el paper higiènic o que no hi ha pasta dents... La mare ha de controlar totes les coses de la casa perquè rutllin sense problemes. Bé! Potser pensaràs que això no té importància, que algú ho ha de fer... i tant que sí! Però no suportó que el pare escridassés constantment la mare i, de rebot, a mi. M'indigna que la mare amagui el cap sota l'ala i adequi al seu tarannà al servei exclusiu del pare. Perquè la té esporuguida, la veus que va sempre amb peus de plom per por de cagar-la. A més, no la deixa anar en lloc, només a la plaça a comprar; això sí, només faltaria! Qualsevol activitat, o xerrada o distracció possible, a criteri del pare, són bajanades. Una vegada, ho recordo molt bé, volia apuntar-se a un curset de punt de creu amb un grup de dones del barri. Ella hi té molta traça. El pare la va esbrincar tractant-la de bordegassa. Deia: "Tenen ganes de fer safareig totes aquestes dones desvagades. Tu, ni parlar-ne!" Així va sentenciar la sortida i així va deixar-li la porta tancada.

No només és això. A veure, anem a pams. El pare és incapaç d'aixecar el cul del seient si no és per fer alguna cosa que li ve de gust. A vegades imagino que és un invàlid amb totes les de la llei. Que truquen a la porta o al telèfon? Algú hi anirà, ell no mou un pèl.

A l'hora dels àpats, qualsevol cosa que manca representa una petició. Què dic, petició! Una ordre per a la mare o per mi: "No hi ha sal" "I el pa?". "Més vi!"... I s'entén que és una ordre irrevocable; de fet, ha acabat sent, ja que no sé si per sentit d'obediència o per costum la cosa funciona així: ell ordena i nosaltres creiem. Perquè el pare pensa que totes les tasques de casa les hem de fer nosaltres. Segurament ni s'adona que cal escombrar, fregar, rentar roba, planxar, netejar banys, cuinar... Són coses que des del seu tron d'homenàs no es veuen o no es volen veure. Això sí, mai li ha aixecat la mà, a la mare. Tampoc vull dir una cosa per una altra. Potser sóc malpensada, però a vegades penso que si ella deixés de banda la seva submissió no sé si passaria a engreixar les llistes de dones maltractades. Val més no rumiar-ho! Ella sempre el disculpa: "Deixa'l, no cal buscar murga..."

No sé què deus pensar a hores d'ara de mi... Que porto molta llana al clatell? Que sóc una mica infantil? Que no m'explico gens ni mica?... Ja ho diuen, que les dones som molt recargolades... (Tornem-hi ja em torno a tirar jo mateixa sorra al terrat!...) Potser em diràs que toqui de peus a terra...

A veure, tot això que t'explico no és cap ximpleria. Tu ho has de saber tot. Jo vull que estiguis al cas de tot. No sé si em segueixes. Les parelles, perquè tu i jo ho som, hem de saber valorar les coses que són importants i les que són menudeses.

No és que t'hagi escrit per parlar del pare, del teu futur sogre, però és que no vull que t'hi assemblis. Ni a ell!, ni al petit Albert, un alumne dels meus, que em sembla que, de gran, serà calcat al pare. Això ho resumeix tot: no vull que t'hi assemblis, a cap dels dos! Perquè per molt que els mestres (no t'ho havia dit: sóc mestra) ens esforcem a ensenyar, a imposar valors, a explicar injustícies, a fomentar el diàleg, a establir normes, a posar ordre... els nens surten al carrer i, ¿què és troben? Una societat que adora el capitalisme, que és esclava d'un consumisme desmesurat, on s'ha de ser competitiu i el dèbil (la dona inclosa) és menyspreat. Casumdena! Arriben a casa i som-hi! El pare imposa uns criteris totalment masculistes, sexistes o, digues-ho com vulguis... Oh, i no només els pares; quantes mares, potser sense voler-ho, fan el mateix...

Bé, jo no voldria que estiguessis barallat amb el pare, voldria que us avinguéssiu, només faltaria! Si t'agrada l'esport, sobretot el futbol, ja tindreu un bon punt en comú. Si tens un cotxe ben potent, segur que li agradarà. Si t'agrada criticar els polítics, ja siguin d'esquerres o de dretes, també fareu pinya. Tot això, per a mi no té importància, m'està molt bé; només que jo voldria que el teu tracte cap a mi i a les nostres futures filles sigui de diàleg, de respecte, d'amistat. I ara no et pensis que m'agradaria ficar-me en un conte de color de rosa, que l'amor s'hi posa, i que tu has de ser un príncep blau, com deien abans. No! Voldria que poguessis ser capaç de valorar-me com a una igual.

M'he posat molt seriosa? Sí, segurament, però la culpa la té la carta que he rebut avui; què dic, carta!, invitació. És de la Núria, la meva millor amiga. Resulta que se'ns casa. Ha enviat una targeta molt bonica, amb un paper d'aquest rústic, que sembla vell i que ara és moda. No sabria dir-te ben bé què he sentit. Potser una mica de poti-poti? Una barreja d'enveja, d'alegria, de por, de pena... Com t'ho diria...? A veure, jo a ell!, és a dir, al nuvi no el conec. Sí, ja sé que és la meva millor amiga, però fa temps que vivim allunyades ¿vulgues que no, ens hem distanciat, i... Vaja, que ara tinc un bon batibull de pensaments que em preocupen. Com deu ser, en Robert? (en Robert és el futur espòs de la Núria). Com serà veritablement en Robert? Sí, ja m'entens, que si és un bon xicot i tot això, i si farà que la Núria sigui feliç, i si no... Aquesta pregunta és la culpable de la meva "empanada" mental i, ¿de retruc, que m'hagi posat a escriure't. Perquè ara li toca a ella, i més tard a mi. I...

Així que...: pren-ne nota. Això! Apunta't tot el que et dic; tingues-ho present i no ho oblidis. Ara mateix no sé on carai t'has ficat, però segur que per algun racó de la Terra voleies i el destí està esperant d'ajuntar-nos. Jo tinc clar que existeixes i que farem truc. Estic segura que no tots els homes són iguals. Tu no ets així! I segur que algún dia et trobaré i ens farem xicots i t'estimaré. ¡és clar que t'estimaré, home, i molt! Que no has vist com he començat?

Un petó, molts petons... Fins aviat, vida.

Maria

L'Assumpta torna a deixar la carta on era. Mira el sobre gruixut, sense segell ni remitent que va dirigit a la seva filla Maria. No l'obre, no cal obrir-lo, ja sap que hi ha a dins. I també sap moltes coses que havia ignorat fins ara. Què poc coneix a la seva filla...

Se'n va, tot xino-xano, a posar una rentadora, passa pel menjador i veu el seu home escarxofat al sofà mirant un partit de futbol, està concentrat. Fa un reneq. Han fet una falta... no, no, és un penal. Amb entusiasme alaba als jugadors. En Joan no s'adona de la seva presència, talment com si fos un miratge, no s'adona de moltes coses, no s'adona de tantes coses...!

Tria la roba de color i aparta la blanca. Veu que s'està acabant el suavitzant. Emplena el bombo, posa sabó al calaixet i engega la màquina. Mentrestant, agafa una camisa del seu marit i es posa a treure taques, és que en Joan no és gaire polít i, sovint, es taca. Posa a estovar els draps de la cuina que té més engreixinats. Quina hora deu ser? Nota el cos cansat, el tragineix de tot el dia la va deixant esgotada. S'eixuga les mans i es queda encantada mirant la màquina de rentar, veu que la roba va giravoltant plena d'aigua i escuma. Giravolta i giravolta...

També giravolta una pilota, "l'esfèrica", com diuen alguns, ho fa a la pantalla del seu televisor, giravolta en direcció a una porteria, i...

Se sent un crit eixordador que ve del menjador: "gol, gol, gooooooooooooooooo!!!!!!"

Mesos octubre/gener

AMÉRICA UPAEP. EDUCACIÓN PARA TODOS

Fecha de emisión: 11 de octubre de 2007.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,78 euros.
 Tirada: 600 mil.

Els països que formen la Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal (UPAEP) posen en circulació un segell amb el tema comú dedicat a una de les qüestions que més interès social generen: l'Educació per a tothom.

La Declaració Universal dels Drets Humans, estableix que «tota persona té dret a l'educació». Malgrat tot, encara hi ha 72 milions de nens sense escolaritzar en primària i 771 milions d'adults analfabets funcionals. Al segell es presenta, en forma de trencaclosques, una col·lecció de lletres de l'alfabet amb la inscripció «Educació per a tothom» i l'emblema de la UPAEP.

MODA ESPAÑOLA

Fecha de emisión: 18 de octubre de 2007.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 28,8 x 49,8 mm.
 Tamaño de la HB: 105 x 150 mm.
 Valor postal: 0,39; 0,42; 0,58 y 0,78 euros.
 Tirada: 500 mil.

La sèrie de segells denominada Moda espanyola, està dedicada aquest any a Cristóbal Balenciaga. L'emissió es presenta en forma de full bloc amb quatre segells que reproduïxen quatre peces del modista, conservades en el Museu del Vestit. Centre d'Investigació del Patrimoni Etnològic de Madrid, una institució que té com a objectiu donar a conèixer l'evolució històrica de la indumentària dels pobles d'Espanya.

NAVIDAD

Fecha de emisión: 31 de octubre de 2007.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,30; 0,58 euros.
 Tirada: Ilimitada.

Aquest any, el segell dedicat al motiu nadalenc contemporani està protagonitzat per una composició de l'il·lustrador català Joan Ferrándiz, mentre que el tema clàssic s'ocupa en reproduir un fragment del retaule instal·lat a la capella del Sacrament de la catedral d'Osca, que representa l'Epifania, una obra del mestre valencià, Damià Forment.

PINTURA ESPAÑOLA

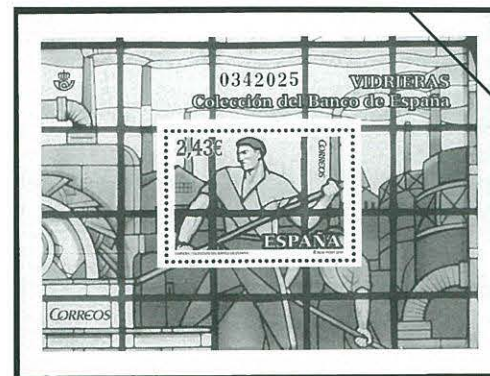
Fecha de emisión: 5 de noviembre de 2007.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,39 y 0,42 euros.
 Tirada: 1 millón.

L'autoretrat és el mitjà d'expressió més íntim d'un artista perquè implica plasmar els seus propis trets, la seva pròpia personalitat i el desig de ser immortalitzat. Els dos segells del tema Pintura Espanyola de l'any 2007 plasmen els autoretrats de Pedro Berruguete i de Mariano Salvador Maella respectivament. L'autoretrat de Berruguete pertany al Museo Lázaro Galdiano i el de Maella forma part dels fons de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando. Els dos museus estan a Madrid.

VIDRIERAS

Fecha de emisión: 9 de noviembre de 2007.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 40,9 x 28,8 mm.
 Tamaño de la HB: 105,6 x 79,2 mm.
 Valor postal: 2,43 euros.
 Tirada: 500 mil.

Amb el conjunt de vitralls de temàtica al·legòrica, realitzats per la Casa Maumejean, situats al Pati d'Operacions del Banc d'Espanya, aquesta entitat ret homenatge al món del treball i als diferents oficis. Aquest vitrall, és obra d'Alberto Martorell, un dels millors artistes vidriers del segle XX, artífex dels esbossos i cartons en què es basa aquest singular treball artístic. El full bloc i el segell s'il·lustren amb la imatge d'un treballador que es dedica a les tasques pròpies d'una fosa de metalls

JUGUETES

Fecha de emisión: 2 de enero de 2008.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 35 x 24,5 mm.
 Valor postal: Tarifa A (Un sello = carta normalizada hasta 20 gr para España).
 Medida del carnet: 166 x 63 mm.
 Tirada: Ilimitada.

El 2 de gener de 2008 es va emetre una sèrie de segells de Juguets en forma de carnet de 8 segells cadascun en el que es reproduïxen peces procedents de diferents museus.

FLORA Y FAUNA

Fecha de emisión: 10 de enero de 2008.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 24,5 x 35 mm.
 Tamaño talonario: 177,5 x 86 mm.
 Valor postal: 0,31; 0,60 euros.
 Tirada: Ilimitada.

El 10 de gener de 2008 es va emetre la primera sèrie de segells de correus denominada Flora i Fauna 2008. L'emissió es presenta, com en altres vegades, en forma de talonaris, que contenen 100 segells autoadhesius, distribuïts en 10 fulls amb 10 segells cadascun, amb coberta i contracoberta. Els segells estan dedicats al xiulet real i la camèlia.

CIENCIA 2008

Fecha de emisión: 17 de enero de 2008.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño de los sellos: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,39 y 0,43 euros.
 Tirada: Ilimitada.

Dintre de la sèrie Ciència s'han emès dos segells autoadhesius denominats respectivament Medicina i Meteorologia. La Medicina és la ciència que tracta de prevenir i curar les malalties del ser humà. Està dedicada a l'estudi de la vida i la salut de l'individu i de la col·lectivitat a través de la prevenció, diagnòstic, tractament de les malalties i promoció de la investigació.

La Meteorologia és la ciència que estudia estat i comportament de l'atmosfera terrestre i la seva interacció amb els oceans i el clima.

XXXVII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

BASES

I.- S'han establert les següents categories:

Categoria A: 8 i 9 anys.

Categoria B: 10 a 12 anys.

Categoria C: 13 i 14 anys.

2.- Els treballs d'aquestes categories tindran una extensió mínima de:

Categoria A: 10 ratlles d'escriptura.

Categoria B: 20 ratlles d'escriptura.

Categoria C: 30 ratlles d'escriptura.

3.- La data de realització dels treballs serà el dia 4 d'abril al mateix C.E.I.P. "Ramón y Cajal" d'Ulldecona.

4.- Les inscripcions es podran fer al mateix col·legi fins el dia abans.

5.- Hi haurà tres premis per categoria, a més dels accèssits que el jurat cregui convenient atorgar.

6.- Els treballs es podran escriure en català o castellà.

7.- El jurat qualificador puntuarà els treballs segons els criteris següents: originalitat, estil i gramàtica.

8.- El tema es donarà a conèixer en el moment de fer la redacció.

9.- Es donarà un premi per categoria a la millor redacció entre els socis que hagin participat.

10.- S'estableix també la categoria D, en la qual es pot participar des dels 15 anys endavant.

Els treballs d'aquesta categoria han de tenir una extensió mínima de 10 folis escrits a màquina a doble espai, en català o castellà. Aniran sense signar, subtitulats amb un lema, i acompanyats d'una plica, es a dir, d'un sobre tancat en el qual figurarà el lema a la part exterior i el nom i cognoms de l'autor/a, adreça i telèfon, a l'interior. De cada original s'adjuntarà una còpia. El tema dels escrits serà lliure. El jurat qualificador puntuarà els treballs presentats i adjudicarà un premi de 200 euros i un accèssit de 100 euros. Els treballs no premiats podran recollir-se a l'oficina de Correus d'Ulldecona, en horari laboral, fins el 30 de juny. Els que no siguin reclamats seran destruïts.

El termini de presentació dels treballs acaba el 23 d'abril de 2008 i s'adeçaran a:

CENTRE CULTURAL RECREATIU

Apartat de Correus, núm. 52 - 43550 ULLDECONA (Montsià)

II.- El lliurament dels premis de totes les categories (A, B, C i D) s'avisarà oportunament. Per obtenir més informació poden trucar al telèfon 977 720 682.

Ulldecona, març de 2008

Organitza: Centre Cultural Recreatiu
Col·laboren: Departament de Cultura
Excma. Diputació de Tarragona
Excma. Ajuntament d'Ulldecona

GASTRONOMIA

per Vicent Guimerà Sales

ROSTIT DE CONILL O POLLASTRE

INGREDIENTS:

- Pollastre o conill
- Ceba
- Tomaca
- 1 cullerada farina
- Oli d'oliva
- Aigua
- Sal
- Picada
- Julivert
- Ametlles
- All
- Safrà

Elaboració:

Primer tallarem lo conill o el pollastre i el salpebrarem. A continuació, lo ficarem ben arregladet en una cassola juntament amb una ceba tallada en quatre galls, una tomaca, una cullerada de farina, i un rajolí d'oli d'oliva i tot seguit ho cobrirem d'aigua. Mentre arrenca lo xup-xup farem una picada al morter i l'afegirem al rostit quan estigue a punt, una vegada hem afegit la picada, dos remogudes i fora. Sobretot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

PLANY SOBRE LA MORT DE DOM ANSCARI UBACH

El meu amic ha mort. Ploreu vosaltres que cor teniu per alleujar dolences. Qui al meu costat menjava i vi prenia ha deixat sobre l'herba la carn morta. Com ha caigut l'heroi valent, indòmit amb cor d'incendi i ulls de flames vives? Llir del camp al tombant d'una marjada el carro de la mort, amb pesants rodes, (1) ha capolat la seva tija tendra. Màrtir invicte, l'arma fraticida colpí el teu cor amb tret fatal, mortífer, vessant la sang bullent i generosa sobre el fred paviment de verda gespa. Com ha caigut l'amic dolç i magnànim el pit gonflat per tantes esperances? Front de Terol de recordança acerba, tu li has segat la vida al meu amic Anscari, però com gra sembrat, una altra volta viurà, nascut per sempre a millor vida.

MIQUEL QUEROL
Barcelona, 1938

(1) Company meu d'estudi que va morir aixafat per un tanc al front de Terol. Era condeixeble meu a Montserrat.

A UNA AMIGA MADRILENYA

Si ma llengua sabessis, gentil Blanca, quines coses tan belles et diria! amb pocs mots un pomell et teixiria d'aquelles flors que el cor a dins seu tanca. Sabries el dolç que és sentir que uns llavis et diuen prop la galta: jo t'estimo; verb de foc més tallant que tots els glavis i que jo et dic també mentres el rimo. No et parla al cor aquest accent estrany? No sents una corrent de simpatia i una promesa de bon averany en el to tan melós de sa harmonia? Escolta, escolta el ritme català parlant directe als íntims sentiments, aquest ritme tan pur i tan humà, tan enemic d'enganys i fingiments. Beu en ma copa, bella castellana, el vi dolcíssim de l'amor d'amic: ma terra de la teva n'és germana i a una germana en català li escric.

MIQUEL QUEROL
Madrid, 8 de març de 1946